

**Ο ΠΡΙΓΚΗΠΟΝΝΗΣΩΝ ΣΥΜΕΩΝ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΑΓΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΟΣ
«ΙΝΑ ΩΣΙΝ ΕΝ»**

Οι Ιεροφάντες Φαναριώτες Ιεράρχες του 20^{ου} αιώνας, από της εποχής του αοιδίμου και μεγάλου εν Πατριάρχεις Ιωακείμ Γ΄ του οραματιστού και μεγαλοπνού, κατά την δευτέρα Πατριαρχεία αυτού (1901-1912) και έτι περισσότερο κατά την μακρά Πατριαρχεία του από Αμερικής αοιδίμου Οικουμενικού Πατριάρχου Αθηνάγου Α΄ (1948-1972) του «Ειρηνοποιού και Γεφυροποιού» εγαλουχήθησαν με το πολυπόθητο και περιπόθητο μέγα όραμα της χριστιανικής ενότητας «ίνα ώσιν εν».

Ο αοίδιμος Μητροπολίτης Πριγκηποννήσων Συμεών (+2002), μετέπειτα γέρων Νικομηδείας, ο οποίος ως μέλος της πατριαρχικής αυλής επί Πατριάρχου Μαξίμου Ε΄ (1946-1948) και κυρίως επί της Πατριαρχείας Αθηνάγου Α΄, οπότε και ανεδείχθη Αρχιερέυς, εβίωσε τους οραματισμούς και τις ελπίδες της Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου εσταυρωμένης Μητρός Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπολίτιδος Εκκλησίας καθώς και τις άοκνες και ανύστακτες προσπάθειες του τότε Προκαθημένου αυτής να θραύσει τους παγετώνες αιώνων ανάμεσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία και τις λοιπές Χριστιανικές «Εκκλησίες» προκειμένου να τεθούν, άνευ φόβου και πάθους, οι υγιείς θεολογικές βάσεις για να επιτευχθεί το ούτως ή άλλως δυσχερέστατο και δυσθεώρητο εγχείρημα και αποτέλεσμα της χριστιανικής ενότητας ή έστω της αγαστής και ειλικρινούς συνεργασίας κυρίως μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο επί κοινών και φλεγόντων ζητημάτων, τα οποία απασχολούν και ενδιαφέρουν την σύνολη ανθρωπότητα. Το όραμα βέβαια της παγχριστιανικής ενότητας επολεμήθη και πολεμείται μετά μένους μέχρι και σήμερα, χαρακτηρισθέν ως άνίερο, προδοτικό, εωσφορικό και τόσα άλλα «ων ουκ έστιν αριθμός».

Ο αοίδιμος και βαθνούστατος Μητροπολίτης Πριγκηποννήσων Συμεών, λάτρης και εραστής του Έλληνος λόγου, απαράμιλλος θεράπων, διάκονος ακριβής και ιερομύστης βαθυστόχαστος της ελληνικής γλώσσης και της Οικουμενικής Φαναριώτικης και κοσμοπολίτικης σκέψεως και σοφίας, δράσεως και «ιεράς τακτικής», μας κατέλιπε ως ιερά και πολύτιμη παρακαταθήκη, μεταξύ πολλών άλλων, και τρία περισπούδαστα κείμενα, δύο του έτους 1962 (α. Προς την Αύριον και β. Οραματισμοί και Πραγματικότητας), και ένα του έτους 1963 (Ευχή και Προσδοκία), τα οποία ως μία αριστοτεχνικά διατυπωμένη «τριλογία» αναφέρονται στην ανάγκη επιτεύξεως της χριστιανικής ενότητας και είναι περισσότερο παρά ποτέ επίκαιρα σήμερα, όταν μάλιστα η ανθρωπότητα ταλανίζεται και καθημερινώς ματώνει βιώνοντας την οντολογική ανυπαρξία και τον αυτομηδενισμό της.

Ο Πριγκηποννήσων Συμεών με την θεόπνευστη γραφή του επιδιώκει να ανεγείρει «γέφυρες» και να κατεδαφίσει τείχη αιώνια, τα οποία

περιχαράκωνουν τα τμήματα του διηρημένου χριστιανικού κόσμου που βιώνει τον πόνο από τα δηλητηριώδη βέλη της αθεΐας και των πολεμίων της πίστεως. Διερωτάται ευλόγως ως υπεύθυνος Φαναριώτης Ιεράρχης: *«Πώς λοιπόν είναι δυνατόν ν' αντιμετωπισθώσιν ευθαρσώς πάντες οι κίνδυνοι ούτοι και να παρακαμφθώσιν αι τσαούται δυσχέρεια; Διά τίνων όμως όπλων θα καταπολεμηθώσιν αποτελεσματικώς οι ποικιλώνυμοι ούτοι εχθροί της χριστιανικής καθόλου πίστεως; Και πώς άλλως ει μη όταν καταπέσωσι τα κυκλώπεια τείχη, τα διαχωρίζοντα τας ανά τον κόσμον χριστιανικάς ομολογίας, τα μεσότοιχα του χωρισμού, άτινα αποξενούσιν αυτάς απ' αλλήλων και καταργούσι πάσαν αρχήν προσεγγίσεως και συνεργασίας αυτών, εν τη σφαίρα των γενικωτέρων συμφερόντων του Χριστιανισμού καθόλου και συντελούσιν εις εξουθένωσιν της αγάπης, ήτις «εστίν ο σύνδεσμος της τελειότητος» (Κολ. γ',14)».*

Ο Φαναριώτης Ιεράρχης μετ' εμφάσεως επισημαίνει την ευθύνη των Χριστιανικών Εκκλησιών έναντι του κόσμου όταν παραμένουν περιχαρακωμένες στην εσωστρεφή αυτάρκεια και αυτάρεσκη αυτοεπιβεβαίωσή τους χωρίς να ενεργούν τα δέοντα – με ειλικρινή διάλογο και όχι με ένα απολιθωμένο ιστορικά μονόλογο – για συνεργασία και έμπρακτη προσπάθεια προς επίτευξη της χριστιανικής ενότητας. Γράφει δε χαρακτηριστικά: *«Διότι, όπως η ύλη δεν είναι δυνατόν να κατισχύση του πνεύματος, ούτε η παροδικότης της αιωνιότητος, ούτε το ψεύδος της αληθείας, ούτω και αι τας Εκκλησίας χωρίζουσαι ποικίλαι διαφοραί, ως προς το δόγμα, την εκκλησιολογικήν έννοιαν και την πρακτικήν εκκλησιαστικήν ζωήν, δεν είναι επιτρεπτόν και συμφέρον και λυσιτελές να τηρήσωσι ταύτας επ' άπειρον απομεμακρυσμένας αλλήλων και εντός στενής αποκλειστικότητος, ακροωμένας την μονότονον ηχώ του απ' αιώνων συνεχιζομένου μονολόγου αυτών...»*

Πόσον όμως μειούται η αξία και η δύναμις του αμυντικού συστήματος του Χριστιανισμού, όταν, προ της καταστάσεως ταύτης εκτάκτου ανάγκης, αι υπεύθυνοι Εκκλησίαι δεν έχωσι προς αλλήλας σταθεράν συνεργασίαν, ειλικρινή σύμπνοιαν, ανυπόκριτον ομοφροσύνην, προϋποθέσεις δηλ. απαραίτητους προς πραγμάτωσιν της χριστιανικής ενότητος... Τότε μόνον αι Χριστιανικάι Εκκλησίαι θα εύρωσι τον δρόμον των ιστορικών πεπρωμένων αυτών, όταν, προσμετρούσαι την βαρύνουσαν σήμεραν αυτάς ευθύνην προς την μεγαλειώδη πραγματικότητα του Χριστιανισμού, οία είναι η ενανθρώπησις του Θεού Λόγου, συντελέσωσι παν το επ' αυταίς ίνα καταρριφθώσι τα μεταξύ αυτών μεσότοιχα του φραγμού, εν βαθμιαία πραγματώσει της ποθεινής Χριστιανικής ενότητος...»

Αναφερόμενος στις ουσιαστικές προϋποθέσεις, οι οποίες θα πρέπει να υφίστανται για την επίτευξη ενός γόνιμου και αποτελεσματικού θεολογικού διαλόγου μεταξύ των Χριστιανικών Εκκλησιών, ο συνετός και προσεκτικός στην γραφή του Φαναριώτης Ιεράρχης θέτει δύο, ήτοι την αγάπη και την ταπείνωσι εν πνεύματι Χριστού, επισημαίνοντας μετά πάσης προσοχής μεταξύ άλλων και τα εξής: *«μακράν λοιπόν πάσα ματαία καύχησις, πάσα σκέψις ιδιοτελής, πάσα πράξις εγωϊστική, ερειδομένη επί της τακτικής της αποκλειστικότητος, του στείρου μονολόγου, της ανεδαφικής θεωρίας της υπεροχής, ήτις θα διεκύβευε την ιεράν υπόθεσιν της προσεγγίσεως και της*

αρμονικής μετά των άλλων, Εκκλησιών συνεργασίας, συνιστώσαν ανάγκην επιβαλλομένην και επιτακτικήν...».

Η διαίρεση του Χριστιανικού κόσμου λογίζεται από τον πολίο Φαναριώτη Ιεράρχη ως παράδοξη αντινομία μέσα σε έναν κόσμο, ο οποίος στενάζει ευρισκόμενος αντιμετώπος με υπαρξιακά (οντολογικά) δυσθεώρητα αδιέξοδα. Την παράδοξη αντινομία της διηρημένης Εκκλησίας ο Πριγκηποννήσων Συμεών σχολιάζει αναφέροντας τα εξής: «Πώς είναι όμως δυνατόν να ειρηνεύωμεν μετά πάντων ανθρώπων (Ρωμ. ιβ',18), να ειρηνεύωσιν εν τω κόσμω άτομα και λαοί, όταν η υπό του Κυρίου ιδρυθείσα μία Εκκλησία, «ην περιποιήσατο τω τιμίω Αυτού αίματι» παριστά σήμερον το λυπηρόν θέαμα της διαιρέσεως εις ομάδας, αίτινες, φέρουσι το όνομα Εκκλησίαι του Χριστού, δρώσι κεχωρισμένως και ανεξαρτήτως απ' αλλήλων; Και εν ω η Εκκλησία, η καθόλου Χριστιανική Εκκλησία, ως εκ του προορισμού αυτής, καλείται σήμερον να προσκομίση το φως του Ευαγγελίου εις τους εν σκότει και σκιά θανάτου καθημένους, να παραμυθήση τους εν θλίψει, ν' ανεγείρη τους πεπτωκότας, να κηρύξη λύτρωσιν εις τους δεσμώτας της κακίας, να προσαγάγη ψυχάς τω Κυρίω, κατέχεται, ατυχώς, υπό περιορισμόν, ως εκ της εμφιλοχωρησάσης απ' αιώνων εν αυτή διαιρέσεως, συνεπεία της οποίας ανακόπτεται εν πολλοίς η προαγωγή του έργου αυτής.

Αι ανά τον κόσμον Χριστιανικάι Εκκλησίαι, από μακρού χρόνου διαβιούσαι και δρώσαι κατά μόνας και μεμερισμένως, επί προφανεί ζημία των μερών και του συνόλου, υστερούσι σοβαρώς εν τη εκπληρώσει της αποστολής αυτών, ιδία σήμερον, ότε καταφανής είναι εις πάντας ο από των πολεμίων, των ακαταστασιών και των αντιξόων περιστάσεων κάματος...».

Η ισχύς του ενωμένου χριστιανικού κόσμου και η επικράτηση της ευαγγελικής αληθείας αποτελούν τον αγαθό οραματισμό του εμφίλοσφου Ιεράρχου, ο οποίος πέραν και έξω φανατισμών και εγωπαθών αγκυλώσεων καταθέτει τις σκέψεις του για το μόνιμο και αμετάθετο αίτημα της Ορθοδόξου Εκκλησίας: «ίνα ώσιν εν», αναφέροντας χαρακτηριστικά: «οπόσον πράγματι βαθυτέρα και ευρυτέρα θα ήτο η επί του κόσμου αναπλαστική επίδραση της Χριστιανικής Εκκλησίας, εάν πανταχού και πάντοτε ενεφανίζετο αύτη ως μία δύναμις, ως συγκρότημα ενιαίον, χρησιμοποιούν εν ενιαία κατευθύνσει τα ζωτικά στοιχεία της χριστιανικής αληθείας, εις ζύμωσιν και ηθικήν διάπλασιν του κοσμικού φυράματος, εις εξυγίανσιν της ανθρωπίνης ψυχής, κατά τας σωτηριώδεις αρχάς του Ευαγγελίου, της αθανάτου ψυχής, την οποίαν ο Κύριος παρακατέθετο αυτή.

Είναι μυριόλεκτος η ευχή πάντων των φιλούντων την πρόοδον του χριστιανισμού και το συμφέρον της ανθρωπότητας, όπως αιρομένων των τυχόν εμποδίων και των ποικίλων δυσχερειών αι Εκκλησίαι προέλθωσιν ευτόλμως εις πραγμάτωσιν του ιερού σκοπού της ενότητος εν Χριστώ Ιησού, εις τρόπον ώστε αύται να εμφανίζονται, το γε νυν τουλάχιστον, συνηρμοσμένα εις ενότητα σκέψεως και ενεργείας εν τη επιτελέσει του εν τω κόσμω υψηλού προορισμού αυτών, και δη εν τω ηθικώ και πρακτικώ τομεί της εκκλησιαστικής ζωής.

Επέστη όντως ο καιρός, όπως αι κατ' αλλήλων μεμερισμένα Εκκλησίαι, αξιοποιούσαι τους οραματισμούς του Χριστιανικού κόσμου, της τε Ανατολής και

της Δύσεως, χωρήσωσιν ανεπιφυλάκτως εις το στάδιον της πραγματικότητας, συνιστώσης σήμερον την ανάγκην της επί το αυτό συναντήσεως διά την από κοινού συντεταγμένην δράσιν εν τω θεαρέστω έργω της εμπεδώσεως των Ευαγγελικών αρχών».

Ίσως για τους επικριτές και τους πολεμίους ακόμη και η απλή αναφορά ή συζήτηση περί της πολυποθότητος και περιποθότητος χριστιανικής ενότητας, όπως προσεγγίζεται με ειρηνικό πνεύμα και διάθεση καταλλαγής υπό του αιδιόμου Πριγκηποννήσων Συμεών, να φαντάζει για άλλους μεν ως «προδοτική» ή «ενδοτική» και για άλλους ως ρομαντική και ουτοπική. Ο Ιεράρχης όμως της Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου μαρτυρικής Μητρος Αγίας Μεγάλης του Χριστού Κωνσταντινουπόλεως Εκκλησίας καθορά το «όλον» και το «μείζον» στην Εκκλησία και στον Χριστιανικό κόσμο, υπογραμμίζοντας με έμφαση ότι: *«ούτως η χριστιανική ποιμήν, εν αδιασπάστω ενότητι προς τον Αρχιποίμενα Χριστόν, θα επανέλθη εις τας αγαθάς νομάς των ευτυχών ημερών του πρωτογόνου Χριστιανισμού, εις τους τόπους των αγνοτέρων αναμνήσεων, εις την γνώσιν της υπερκοσμίου γαλήνης και των αδιαψεύστων ενθουσιασμών, εις την μυστικήν εκείνην Γαλιλαίαν, όπου οι πρώτοι Μαθηταί και Απόστολοι είχαν μωθή εις τα μυστήρια της Βασιλείας του Θεού».*

Ο ειρηνοποιός και γεφυροποιός λόγος του Πριγκηποννήσων Συμεών μάς αποκαλύπτει γυμνή την αλήθεια ότι οντολογικό, υπαρξιακών διαστάσεων, χαρακτηριστικό ιδίωμα και γνώρισμα του Χριστιανισμού δεν είναι, δεν μπορεί να είναι, η διαίρεση, αλλά η εν Χριστώ ενότητα, επειδή η διαίρεση είναι «παρά φύσιν» κατάσταση, ενώ η ενότητα «κατά φύσιν» αλήθεια και ζωή και ελπίδα.

Αναφερόμενος ειδικότερα περί της ιδέας της Χριστιανικής ενότητας ο βαθυνούστατος Ιεράρχης υπογραμμίζει μετ' επιμονής ότι αυτή είναι συνυφασμένη οντολογικά (υπαρξιακά) με την ίδια την ουσία του χριστιανισμού, *«... ήτις αποδεικνύεται και διά των πραγμάτων, ότι δηλ. ούτος δεν είναι ούτε απλούς θεσμός λατρείας εξωτερικής ή σωματείον ιεροτελεστιών, ούτε κύκλος εις εαυτόν συγκεκλεισμένος και ανεξαρτήτως του κόσμου υφιστάμενος και δρων. Αλλ' είναι ζύμη η ζυμούσα το κοσμικόν φύραμα και διαπλάττουσα και ανακαινίζουσα τας ψυχάς εις βασιλείαν πνευματικήν...»*

Αναγκαία έκφρασις και εκδήλωσις και ασφαλές μαρτύριον της τοιαύτης ουσίας και του περιεχομένου του Χριστιανισμού είναι η ιδέα της ενότητας, εκφαινομένη, εν τω πρώτω σταδίω της εξελίξεως αυτής, ως ειλικρινής προσέγγισις και συνεργασία μεταξύ των μεγάλων τμημάτων του Χριστιανισμού, της Ανατολής και της Δύσεως...

Εν τη χριστομιμήτω ταύτη ιδέα της επί μάλλον και μάλλον στενοτέρας προσεγγίσεως των Εκκλησιών προς δημιουργίαν μετώπου χριστιανικής ενότητος ευρίσκει αναμφηρίστως ο Χριστιανισμός λίθον στηριγμού και ανανεώσεως και οικοδομής. Και η ιδέα αυτή δεν είναι αρχαία περγαμηνή, εκ των ερειπίων αφανισθείσης πόλεως ανασυρθείσα, ούτε κείμενον ιερογλυφικόν ή λείψανον δυσεξιχνίαστον εκλιπόντος πολιτισμού, ώστε να ερευνάται κατά τον αυτόν και εκείνον τρόπον.

Τουναντίον είναι ανάγκη των περιστάσεων επείγουσα, όπως, αιρομένων των αιτίων και εμποδίων των προκαλεσάντων ποτέ την διάσπασιν του ενιαίου

σώματος του Χριστιανισμού εμφανισθώσι σήμερον τα μεγάλα τμήματα αυτού συνηρησμένα, κατά τας ανάγκας και τας απαιτήσεις των καιρών εις ενότητα σκέψεως και ενεργείας, αφορώντα εις «όσα εστίν αληθή, όσα δίκαια, όσα αγνά, όσα προσφιλή, ει τις αρετή και ει τις έπαινος»...

Ο Πριγκηποννήσων Συμεών αντιλαμβάνεται άριστα το δυσχερές του όλου εγχειρήματος για την Χριστιανική ενότητα, αλλ' όμως δεν απελπίζεται ούτε κάμπτεται υπό το άχθος της ιστορικής και θεολογικής αποξενώσεως των επί μέρους τμημάτων της διηρημένης Χριστιανωσύνης. Ακόμη και αν το όραμα της Χριστιανικής ενότητος φαντάζει ανεκπλήρωτη φρούδη ελπίδα για ορισμένους, είτε καλής είτε κακής προαιρέσεως ανθρώπους, εντούτοις εκείνος μετά πίστεως και ελπίδος εν Χριστώ διερωτάται: *«άλλωστε, μήπως η τελική κρίσις και απόφασις δεν ανήκει εις τον Θεόν; Μήπως εις τας χείρας Αυτού δεν εναπόκεινται αι εκβάσεις των ελευθέρων πράξεων του ανθρώπου, είτε καλαί είναι αυταί, είτε κακαί; Ο Θεός «ο ειπών εκ σκότους φως λάμψαι» (Β' Κορινθ. δ', 6) και διαρρυθμίσας εις κόσμον το πρωτόγονον χάος, ο Θεός του αγαθού, γνωρίζει να κατευθύνη την σύγχρονον ανθρωπότητα και διά μέσου των τραγικών πτώσεών της εις την ανέγερσιν και την οικοδομήν, και διά μέσου της θρησκευτικής και εκκλησιαστικής διαιρέσεως εις εξόδους αναμυχής της Χριστιανικής ενότητος».*

Όσο κι αν τα διηρημένα μέρη της πάλαι ποτέ Μίας Αγίας Καθολικής και Αποστολικής του Χριστού Εκκλησίας έχουν ανεξαρτητοποιηθεί ή αυτονομηθεί, εντούτοις υπάρχουν αφενός μεν ορισμένα κοινά θεολογικά ερείσματα σε επίπεδο πίστεως αφετέρου δε οι θεμελιώδεις ευαγγελικές αρχές επί των οποίων δύναται να καλλιεργηθεί η συνεργασία και κοινή πορεία προς όφελος της ανθρωπότητος. Το φλέγον και λεπτό ζήτημα της ενότητος δεν μπορεί να επιτευχθεί απροϋποθέτως και αυτομάτως αλλά το διαλέγεσθαι και συνεργάζεσθαι επί των βασικών ευαγγελικών αρχών είναι πρόσφορο έδαφος για να καρποφορήσει τουλάχιστον ο σπόρος της καταλλαγής και της ειρηνεύσεως.

Όλη η ως άνω προσεκτική προσέγγιση του υπό πολλών, καλοπροαιρέτων ή και κακόβουλων, κρινομένου ως αμφιλεγόμενου ζητήματος της ενότητος ενυπάρχει στα γραφόμενα του Πριγκηποννήσων Συμεών, ο οποίος επισημαίνει στο πλαίσιο τούτο τα εξής: *«Και είναι μεν αληθές ότι ποταμός απομακρυνθείς από των πηγών αυτού, διασπασθείς και διακλαδωθείς, δεν επαναφέρεται ευκόλως εις τας πηγάς αυτού, ουδ' έκαστος των κλάδων αυτού εις το ενιαίον ρεύμα από του οποίου διεσπάσθη, ουχ' ήττον όμως, ό,τι δύναται άνευ υπερανθρώπων κόπων να επιτευχθή είναι όπως τα διάφορα ρεύματα του ενός και του αυτού ποταμού, τα προς διάφορους κατευθύνσεις τραπέντα και οιονεί ιδιαίτερους αυτοτελείς και ανεξαρτήτους διά του χρόνου αποτελέσαντα ποταμούς, λάβωσι σαφεστέρα, κατά το δυνατόν, συνείδησιν της συγγενείας και της προς άλληλα ουσιώδους ταυτότητος και ομοιότητος αυτών».*

Ερχόμενος ο Φαναριώτης Ιεράρχης στον ρόλο τον οποίο δύναται να διαδραματίσει η Ορθοδοξία σε όλη αυτή την ευθυνοφόρο υπόθεση *«της των πάντων ενώσεως»* υπογραμμίζει με ευθύ λόγο, άνευ συνδρόμων κατωτερότητος και ανασφάλειας ότι: *«προς ολοκλήρωσιν του θεαρέστου τούτου*

έργου, η Ορθοδοξία διαθέτει κεφάλαια πνευματικά και ηθικά ανεκτίμητα. Ταύτα αποτελούσι φανέρωσιν της εσωτερικότητας και του βάθους της Ορθοδοξίας και είναι ανάβλυσμα της ουσίας αυτής. Εξ αυτής εκπορεύονται δυνάμεις δημιουργικά, ικανά να αφυπνίσωσι τας υψηλότερας σκέψεις, να εκκολάψωσι τα αγιότερα έργα και να εκχυθώσιν εις άνθησιν αληθούς χριστιανικής ζωής... η Ορθοδοξία... εν τη βιώσει αυτής παρέχει εις τον άνθρωπον δαψίλειαν ιδανικών αξιών, αίρει αυτόν υπεράνω της συμβατικότητας και της πεζότητας της ζωής και καθιστά αυτόν «συνεργόν Θεού», μόνον ικανόν προς εμπέδωσιν των υψηλών και σωτηρίων αρχών του Ευαγγελίου, προς ρύθμισιν του φρονήματος και της ενεργείας κατά νόμον του Χριστού, και δη μακράν παντός κινδύνου διαστροφής εις τυφλόν φανατισμόν του εν ημίν ζήλου, προς μείζονα επίδοσιν και καρποφορίαν εν τοις ανθρώποις της καινής εν Χριστώ ζωής. Τούτο ακριβώς αποτελεί κεφάλαιον πνευματικόν και ηθικόν ανεκτίμητον, το οποίον χαρακτηρίζεται ως Οικουμενικότης της Ορθοδοξίας».

Ο καθοριστικής σημασίας ρόλος του Πρωτοθρόνου και Πρωτευθύνου Οικουμενικού Πατριαρχείου για την εκπλήρωση του ευγενούς και αδόλου οράματος «της των πάντων ενώσεως», όπως εν τη πράξει περιτράνωσ αποδεικνύεται εκ του γεγονότος ότι αφουγκράζεται τους παλμούς της καρδιάς του διηρημένου χριστιανικού κόσμου και πάση δυνάμει και απολύτω συναισθήσει της ευθυνοφόρου ειρηνοποιού και γεφυροποιού αποστολής του αναλούται και κενούται προκειμένου πάντες «ίνα ώσιν εν», χωρίς να προδίδει την εν Χριστώ αλήθεια και την πατρώα πίστη.

Σε αυτή την ειρηνοποιό και γεφυροποιό κένωση του Οικουμενικού Πατριαρχείου για την παγχριστιανική ενότητα αναφερόμενος ο ιεροφάντης αοίδιμος Μητροπολίτης Πριγκηποννήσων Συμεών επισημαίνει τα εξής: «Υπό της αυτής εμφορούμενος πίστεως, υπό του αυτού παραμυθίου της εν Χριστώ αγάπης διαπνεόμενος, ο Αποστολικός Οικουμενικός Θρόνος έχει πλήρη συνείδησιν του επιδιωκομένου θεοφιλούς σκοπού, σπουδάξει δε και μοχθεί, όπως τηρήση άσπιλον και ανεπίληπτον την εντολήν, εν αγνότητι διαθέσεως και αφελότητι καρδιάς, ποιών το θέλημα του Θείου Δομήτορος... η δε τελική κρίσις και απόφασις εναπόκειται τω Θεώ...

Ο Οικουμενικός Θρόνος, εν βαθεία επιγνώσει των ιστορικών ευθυνών και των ιερών υποχρεώσεων αυτού, ως Πρωτοθρόνου και Ηγέτιδος Εκκλησίας, είναι και εν ταυτώ θεματοφύλαξ και Μυσταγωγός της μεγάλης του Κυρίου εντολής, «ίνα ώσιν εν». Μετά συμπαθείας και αγάπης ακροάται τους λυρικούς στεναγμούς της θρηνούσης Χριστιανικής ανθρωπότητας επί τη διαιωνιζομένη διαιρέσει και τω μερισμώ αυτής, και ετοιμώς έχει, όπως συμβάλη, κατά το ενόν, εν συνεργασία ειλικρινεί και ανυποκρίτω μετά των μεγάλων τμημάτων του Δυτικού Χριστιανισμού, ούτως ώστε ν' ανοιγώσιν διά της κλειδός του πενταγράμμου οι μυστικοί παράδεισοι, τους οποίους δεν είναι δυνατόν ίνα στερηθή ο άνθρωπος, χωρίς ν' απολέσιν το θάρρος αυτού εν τη επιμονή και πολυταράχω ταύτη ζωή».

Η πορεία προς την παγχριστιανική ενότητα διέρχεται μέσω στενής και ολισθηράς οδού, την οποία η μαρτυρική και Πρωτεύθυνος Μήτηρ Αγία Μεγάλη του Χριστού Κωνσταντινουπολίτις Εκκλησία διαβαίνει διαπνεόμενη

υπό του ακραιφνούς πνεύματος της Ορθοδοξίας και προσαρμοζομένη πάντοτε προς τις υφιστάμενες συνθήκες και περιστάσεις του Χριστιανικού κόσμου. Ο Πριγκηποννήσων Συμεών επισημαίνει ότι η Μητέρα Εκκλησία «εν τη πορεία δε ταύτη διακρίνει ευχερώς το ουσιώδες και κύριον του εποουσιώδους και δευτερεύοντος, και, αντί να εγείρη νέους φραγμούς, προσπαθεί να διαλύη βαθμηδόν τους υπάρχοντας, ώστε να καταστή οσονούπω δυνατόν, όπως οι χθες και πρώην αποξενωμένοι και ουτωσί πολέμιοι αισθανθώσι βαθύτερον τους συνδέοντας αυτούς δεσμούς και τείνωσι προς αλλήλους δεξιάς φιλίας και κοινωνίας.

Αι αρχαί αύται, ως καρπός ανενδότων και ενδελεχών προσπαθειών, τείνουσιν εις την επί μάλλον και μάλλον διάνοιξιν των οριζόντων του Χριστιανισμού και εις την εκ παντός τρόπου ανασύνδεσιν των κεχωρισμένων μελών της Χριστιανικής ενότητας... Ας γίνει λοιπόν γνωστόν εις όλας τας βαθμίδας της κοινωνικής κλίμακος. Ας γίνει ακουστόν «εις πάσαν την γην και από περάτων έως περάτων», ότι η Μήτηρ Αγία του Χριστού Μεγάλη Εκκλησία, η πρώτη των Ορθοδόξων Σκοπιά, εν τη ασκήσει της μεγάλης αυτής εν τω κόσμω αποστολής, δεν θα παύση να στρέφη την σκέψιν και να εντεινή την ενέργειαν Αυτής εν ευχή και προσδοκία πάντοτε της Χριστιανικής Ενότητας. Διότι προς ταύτην ορθρίζει, ταύτην εκζητεί εν τοις παρούσι καιροίς η παγχριστιανική ψυχή».

Υ.Γ. Το παρόν κείμενο αφιερούται αξιοχρέως στην ιερά μνήμη του από Ελβετίας αοιδίμου λογίου Μητροπολίτου Αδριανουπόλεως Δαμασκηνού Παπανδρέου (+2011) και του από Μύρων αοιδίμου Μητροπολίτου Γέροντος Εφέσου και Καθηγητού της Ιεράς Θεολογικής Σχολής της Χάλκης Χρυσοστόμου Κωνσταντινίδου (+2006), των πολλαπλώς και ποικιλοτρόπως κοπιασάντων επί έτη πολλά για την προώθηση του μεγάλου οράματος της Παγχριστιανικής Ενότητας. Είη η ιερά μνήμη αυτών αιωνία, αγήρως και άληκτος.